

Filmimuusika gala

VANEMUINE

teatri peatoetaja

155. hooaeg

Filmimuusika gala

SOLISTID NELE-LIIS VAIKSOO, KALLE SEPP, RASMUS KULL, SIMO BREEDE,
KRISTJAN HÄGGBLUM, HEIMO HODANJONOK (BASSKLARNET)

TAUSTALAUJAD SIIRI KOODRES, KATRIN KAPINUS,
OLIVER TIMMUSK, RISTO ORAV

DIRIGENT MARTIN SILDOS

VANEMUISE SÜMFOONIAORKESTER

BÄND RIHO LILJE (KITARR), ALARI PIISPEA (BASSKITARR),
ANDRUS RANNAÄÄRE (KLAHVPIILLID), TIIT KEVAD (TRUMMID)

KONFERANSJEE RASMUS KULL

KONTSERTMEISTER ELE SONN

KOREOGRAAF MATTHEW JAMES JORDAN

STILIST JANEK SAVOLAINEN

VALGUSKUJUNDAJA ANDRES SARV

VIDEOKUNSTNIK JUHO PORILA

HELIREŽISSÖÖR VAIKO VREIMANN

PRODUTSENT ELERI HELIMETS

INSPTSIENT MEELIS HANSING

23. JAANUARIL 2025 TARTUS VANEMUISE SUURES MAJAS

24. JAANUARIL 2025 TARTUS VANEMUISE SUURES MAJAS

28. JAANUARIL 2025 VILJANDIS UGALA TEATRI

30. JAANUARIL 2025 PÕLVA KULTUURI- JA HUVIKESKUSES

1. VEEBRUARIL 2025 PAIDE MUUSIKA- JA TEATRIMAJAS

Mike Post, Peter Carpenter, seade Martin Sildos

Teema telesarjast „A-rühm“ (1983–1987)

Vanemuise sümfooniaorkester

Nico Dostal, Robert Gilbert, seade Andrus Rannaääre

„Kevadkuul“ filmist „Keskea rõõmud“ (1986)

Nele-Liis Vaiksoo

Desmond Child, Vincent Poncia, Paul Stanley, seade Andrus Rannaääre

„I Was Made For Lovin' You“ filmist „Kaskadöör“ (2024)

Kalle Sepp, Siiri Koodres, Katrin Kapinus, Oliver Timmusk, Risto Orav

Ülo Krigul, seade Anni Avi

Muusika filmist „Malev“ (2005)

Vanemuise sümfooniaorkester

John Barry, Hal David, seade Andrus Rannaääre

„We Have all the Time in the World“

filmist „007: Tema Majesteedi salateenistuses“ (1969)

Simo Breede

Uno Naissoo, Tõnu Naissoo, Paul-Eerik Rummo, seade Andrus Rannaääre

„Pistoda laul“ filmist „Viimne reliikvia“ (1969)

Kristjan Häggblom

Uno Naissoo, Tõnu Naissoo, Paul-Eerik Rummo, seade Andrus Rannaääre

„Mässajate laul“ filmist „Viimne reliikvia“ (1969)

Kalle Sepp, Rasmus Kull, Simo Breede, Kristjan Häggblom, Oliver Timmusk, Risto Orav

Ralph Vaughan Williams

Muusika filmist „49. laiuskraad“ (1941)

Vanemuise sümfooniaorkester

C. Carson Parks, seade Andrus Rannaääre

„Something Stupid“ filmist „Joy“ (2015)

Nele-Liis Vaiksoo, Simo Breede

André Jacquemin, Dave Howman, Michael Palin, Terry Jones, seade Andrus Rannaääre

„Every Sperm is Sacred“ filmist „Monty Python: Elu mõte“ (1983)

Nele-Liis Vaiksoo, Kalle Sepp, Rasmus Kull, Simo Breede, Kristjan Häggblom

Siiri Koodres, Katrin Kapinus, Oliver Timmusk, Risto Orav

VAHEAEG

Lepo Sumera, seade Ott Kask

Muusika filmist „Kevadine kärbes“ (1986)

Vanemuise sümfooniaorkester

Benj Pasek, Justin Paul, seade Andrus Rannaääre

„Never Enough“ filmist „Maailma suurim showmees“ (2017)

Nele-Liis Vaiksoo

Nino Rota, Gianni Boncompagni, seade Martin Sildos

„Parla più piano“ filmist „Ristiisa“ (1972)

Rasmus Kull

Ülo Vinter, seade Martin Sildos

Muusika filmist „Mehed ei nuta“ (1968)

**Vanemuise sümfooniaorkester Siiri Koodres, Katrin Kapinus,
Oliver Timmusk, Risto Orav**

Lady Gaga, Mark Ronson, Anthony Rossomando, Andrew Wyatt, seade Andrus Rannaääre

„Shallow“ filmist „Täht on sündinud“ (2018)

Nele-Liis Vaiksoo, Kalle Sepp

Claude Morgan, seade Martin Sildos

„El Bimbo“ filmist „Politseiakadeemia“ (1984)

Kalle Sepp, Heimo Hodanjonok (bassklarnet)

Uno Naissoo, Tõnu Naissoo, Paul-Eerik Rummo, seade Andrus Rannaääre

„Põgene, vaba laps“ filmist „Viimne reliikvia“ (1969)

Nele-Liis Vaiksoo, Kalle Sepp, Rasmus Kull, Simo Breede, Kristjan Häggblom

Fotograaf Pilleriin Kivisikk

Filmidest, mis kontserdil esitatud muusikale tuntust on toonud

Välismaa filme:

„A-rühm“ (*The A-Team*, 2010, rež. Joe Carnahan)

Aastatel 1983–1987 jooksnud ja peamiselt noo-remaid vaatajaid paelunud madinaseriaali filmiversioon. Sarja sündmustiku lähtepunkt oli enam kui tõsine: neli USA eriüksuslast, keda süüdistatakse mõrvas, mida nad ei olnud sooritanud, põgenevad vanglast ja hakkavad lindpriidena abistama vaeseid, rõhutuid ja kuritegude ohvreiks langenuid. Ent filmi võitlus- ja tagaajamisstseenid autodel, tankidel ja helikopteritel, mis ekraanikangelastele ei tekitanud vähemaidki kahjustusi, mõjusid oma eluvõruses pigem koomiliselt ja olid hiljem aluseks lugematutele paroodiatele.

Tänaseks on nii sari ise kui hilisem filmiversioon muutunud *camp*-klassikaks, millega võib südame-rahus täita enam kui mitu diivanil vedelemise pühapäeva, sest sarja vändati kokku lausa 98 osa.

„Maailma suurim showmees“ (*The Greatest Showman*, 2017, rež. Michael Gracey)

Filmis kõlavad 11 originaallaulu, autoriteks Benj Pasek ja Justin Paul, kes võitsid filmile „La La Land: California unistused“ kirjutatud muusika eest Oscari. Filmi „Maailma suurim showmees“ muusikaline stiil sarnanes pigem nüüdisaegsele

popmuusikale ega püüdnud peegeldada 19. sajandi algust, mil filmi sündmustik aset leiab.

Filmis kujutatakse Barnum & Bailey tsirkuse asutajat Phineas Taylor Barnumit kui rasside võrdõiguslikkuse eeskõnelejat, kuid ajaloolise isikuna olid Barnumi hoiakud vastakamad. Üks tema esimesi tõmbenumbreid oli afroameeriklasest ori, keda ta reklaamis kui „George Washingtoni põetajat“. Sellegipoolest oli ta hiljem poliitikukarjääri tehes tuihingeliselt orjapidamise keelustamise poolt.

„Kaskadöör“ (*The Fall Guy*, 2024, rež. David Leitch)

See tempokas komöödia on osaliselt inspireeritud samanimelisest 1980ndate telesarjast. Loo keskmes on kaskadöör, kes oma endise elukaaslase lavastatava filmi võtetel töötades mässitakse peaosatäitjat ümbritsevasse vandenõusse.

Peaosatäitjad Emily Blunt ja Ryan Gosling ammutasid enda tegelaste vahelise suhte kujutamiseks inspiratsiooni filmi režissöörilt ning tema produtsendist abikaasalt. Blunti tegelane pidi algselt olema grimeerija, kuid stsenaariumi arendamisel kirjutati tegelaskuju ümber algajaks režissööriks. Blunt lõi rolli osaliselt filmilavastaja Greta Gerwigi eeskujul, püüdes edasi anda tema soojust ja sarmi.

„007: Tema Majesteedi salateenistuses“ (*On Her Majesty's Secret Service*, 1969, rež. Peter R. Hunt)

Selles filmis pistab Briti salaagent James Bond rinda pahalase Ernst Stavro Blofeldiga. „007: Tema Majesteedi salateenistuses“ on Bondi-seeria kuues film ning ühtlasi ainus, kus nimategelasena astub üles George Lazenby, kes töötas enne rolli saamist modellina ega omanud varasemat näitlemiskogemust. Eelnenu viies filmis kehastas James Bondi Sean Connery, kes kavatses viienda filmi järel rollist loobuda. Kuna Lazenby nõustus Bondi mängima vaid ühes filmis, naasis Connery 1971. aastal taas Bondi rollis ekraanile.

Esialgu plaaniti Bondi osatäitja vahetumist stsenaariumis selgitada, väites, et Bond on välisagentide ning terroristide seas juba liiga tuntuks saanud ja Bond on sel põhjusel plastilise kirurgia abil uue näo saanud. Viimaks otsustati näitleja vahetumisele filmis mitte viidata, lootes sellele nii vähem tähelepanu tõmmata. Filmi „007: Tema Majesteedi salateenistuses“ peetakse Ian Flemingu Bondi-romaanide adaptatsioonidest üheks täpseimaks. Lisaks George Lazenby näitlejadebüüdile on film Peter R. Hunti esimene režissöör töö. Ehkki filmi esilinastudes jagunesid kriitikud kahte leeri, on filmi maine aja jooksul oluliselt tõusnud.

„Ristiisa“ (*The Godfather*, 1972, rež. Francis Ford Coppola)

Tõeline kinoklassika kullafond, korduvalt „kõigi aegade parimaks Ameerika filmiks“ nimetatud linatöös, milles on täidetud kõik menufilmile esitatavad tingimused. Esiteks, vägev stsenarium: linatöose aluseks valitud Mario Puzo romaan jutustab Corleone maffiaperekonna tõusu ja languse loo viisil, mis on korraga nii suurejooneliselt tundeline kui brutaalselt jõhker melodraama ja gangsterisaaga rist-sugutis. Teiseks, tohutu staaride paraad eesotsas Marlon Brando ja Al Pacinoga. Kolmandaks, preemiate sadu: filmitriloogia esimene osa sai ühesteistkümnest Oscari nominatsioonist kolm. Oma rolli mängis „Ristiisa“ edus küllap ka teatav eksootika, mida kujutas endast Little Italy keskkond keset New Yorgi äri- ja võimukoridore. Nagu tõeliste kultusfilmide puhul tavaks, liikus suur osa kinolinalt kuulnud repliike vaatajate igapäevakeelde – küllap on kõik meist kuulnud või koguni saanud „pakkumise, millest on raske keelduda“. Ning kindlasti mängisid „Ristiisa“ edu valemis rolli itaalia kuulsaima filmihelilooja Nino Rota loodud meloodiad, millest tänaseks on saanud muusikaklassika.

„Joy“ (*Joy*, 2015, rež. David O. Russell)

Kõnealune film kuulub traditsioonilise USA filmitoodangu sekka, mille sisu võiks kokku võtta lausega „teosta oma unistus“. Jennifer Lawrence'i mängitud ettevõtlik naine tuleb

välja kõikidest raskustest ning rajab oma äriimpeeriumi, kusjuures tema edu aluseks on revolutsiooniline leiutus – põrandapesumopp ehk peenemalt öeldes narmashari.

Rohkem kui selle filmi süžee huvitab meid siinkohal aga selles kõlanud duett „Something Stupid“, millel on kergema muusika ajaloos avväärne koht. Tegemist on tõeliselt igihalja looga, mille esimesena laulsid sisse loo autor C. Carson Parks ja tema naine Gaile Foote. Tõelise hoo sai laulu levik aga sisse järgmisel, 1967. aastal, kui seda laulis Frank Sinatra koos oma tütre Nancyga. Hilisematest esitajatest on nimekaim ehk Robbie Williamsi ja Nicole Kidmani versioon aastast 2001.

Juba 1967. aastal oli lugu tuttav ka Eestis, kui selle esitusega võitsid südameid Tiiu Varik ning Kalju Terasmaa. Heldur Karmo tekstiversioonis kandis lugu pealkirja „Ootamatud sõnad“ ning see algas sõnadega: „On süüdi kogu loos vaid see, et peole tulid koos sel õhtul minuga sa...“ Hiljem tekkis veel teinegi eestikeelne variant, väliseestlase Olaf Kopvillemi oma, mille algus kõlas: „Sind lapsepõlves hellitasin, sulle kauneid konnapoegi alati tõin...“

„Monty Python: Elu mõte“ (*Monty Python's The Meaning of Life*, 1983, rež. Terry Jones)

See on Monty Pythoni trupi viimane täispikk mängufilm, milles osalesid kõik kuus trupi liiget. Koomik Michael Palini sõnul oli loomeprotsess üsna vaevaline, kuna suur hulk valmis

kirjutatud materjali ei leidnud kasutust. „Elu mõte“ tundus sobiv ja piisavalt üldine idee, mille abil siduda omavahel hulk erinevaid sketše.

Tegu on esimese Monty Pythoni filmiga, mis toodeti koostöös Hollywoodiga. Trupi liikmed keeldusid Universal Studios esindajatele filmi stsenaariumi näitamast, esitades neile selle asemel luuletuse, mis oli lühikokkuvõtte filmist, ning plaanitud eelarve. Sellest piisas, et filmile rahastus saada.

„49. laiuskraad“ (*49th Parallel*, 1941, rež. Michael Powell)

Selle briti sõjadraama keskmes on II maailmasõja ajal Põhja-Kanadasse lõksu jäänud allveelaeva meeskond, kes peab vangistuse vältimiseks jõudma üle piiri seni sõjas neutraalseks jäänud USA-sse.

Režissöör Michael Powell sai Briti valitsuselt ülesande luua propagandafilm meremiinide hävitamisest. Powell aga soovis teha filmi, mis mõjutaks USA-d neutraalsest seisukohast loobuma. Powell sai Briti ja Kanada välitsuste heakskiidu ning alustas 1940. aastal filmivõtetega, kuid selleks ajaks kui film 1942. aasta märtsis esilinastus, oli USA juba sõtta sekkunud.

Filmis osalesid 20. sajandi Kanada ja inglise tippnäitlejad nagu Raymond Massey, Laurence Olivier ja Leslie Howard, kes kõik nõustusid sõjapingutuste toetamise nimel töötama poole madalama tasu eest. II maailmasõja eel

Ühendkuningriiki emigreerunud Austria näitleja Anton Walbrook annetas pool oma töötasust Rahvusvahelisele Punasele Ristile.

„Täht on sündinud“ (*A Star is Born*, 2018, rež. Bradley Cooper)

Erilise muusikaga film eriliste muusikute elust eriliste muusikute mängituna. Ühe peaosalise Bradley Cooperi lavastajadebüüt ja juba nime teinud Lady Gaga esimene suurem näitlejatöö. Filmi keskne narratiiv – muusikute Jacky ja Ally äkiliste pööretega lembelugu – esitab justkui veel ühe kaasaegse Tuhkatriinu-versiooni. Mees on suurte lavade staar, naine tagasihoidlik kõrtsilauljatar, kes on mõelnud oma karjääri lõpetamisele. Nende saatuslik kohtumine annab peadpööritava hoo sisse ka Ally loomingulisele teele. Ometi ei ole kõik selles paarisuhtes ühemõtteliselt kaunis ja pilvitu, seda hakkavad varjutama kummitused minevikust, loominguliste natuuride plahvatusohtlikkus, konkurents, elu ja kunsti igavesed vastuolud.

Ilmselgelt oli selle filmi tõeline võitja Lady Gaga, kes vajakajäämised näitlejatöös tegi täielikult tasa oma võimsa vokaaliga. Muuhulgas pälvis selles filmis kõlanud laul „Shallow“ ka parima filmilaulu Oscari.

„Politseiakadeemia“ (*Police Academy*, 1984–1994, rež. Hugh Wilson)

Ameerika jandikomöödia, mida tehti kokku seitse seeriat ja mille „iga uus osa oli eelmisest veel halvem ja vähem edukas“. Ehkki 1984. aastal esimese filmiga alustades oli käivitavaks ajendiks enam kui tõsine fakt – USA linnade ohjeldamatuks paisunud kuritegevus ja terav nappus politseinikest – keerati probleemi lahendus algusest peale palaganiks. Politseiakadeemia ukсед tuleb avada kõigile soovijatele, hoolimata nende füüsilisest, vaimsest või moraalsest taustast! Selle lihtsa skeemi alusel andis kokku fantaseerida lugematul hulgal jaburaid seiku, mis hoolisid kõigest muust peale hea maitse.

Tänaseks on „Politseiakadeemia“ eelkõige nostalgiline telemelelahutus, ka mitmed Eesti telekanalid on loonud traditsiooni mõnel pühajärgsel päeval anda eetrisse kõik seitse osa järjestikku. Kui enamik filmisarjas osalejaid otsustas ajapikku mitte kõige kõrgema mainega seriaalist lahkuda, siis helilooja Robert Folk oli sarja juures algusest lõpuni ja filmi helirea kuulamine peaks tekitama äratundmishetke ka neis vaatajates, kes sedasorti huumorist suurt ei pea.

Eesti filme:

„Malev“ (2005, rež. Kaaren Kaer)

Tartu ülikooli politoloogiatundengitest eelmise sajandi alguses moodustunud sõpruskonna Õ-Fraktsioon katsetus täispika filmiga, mille žanrimääratlusega olid filmikriitikud üksjagu hädas. On see pseudoajalooline seiklusfilm või teadlikult üle võlli aetud montypythonliku huumoriga absurd? Tõsiusksed kinoteoreetikud leidsid filmist muudki vaidlemisväärset, ent lai publik nautis vägagi „Maleva“ kiiksuga koomikat ning Ott Sepa, Märt Avandi, Uku Uusbergi ja paljude teiste tuntud eesti näitlejate sooritusi.

Tõsi, selle filmi vaatajatelt eeldati üsna erilist huumorisoont, sest eestlaste muistset vabadusvõitlust oli seni harjutud käsitlema ikka hardalt paatoslikus võtmes.

„Maleva“ tegijad pole varjanud, et see film on tehtud suuresti õhinapõhise entusiasmi pealt, suur hulk nii kaadri taga kui kaadri ees toimetavast seltskonnast töötas tasu küsimata ja kella vaatamata. Eesmärgiks polnud ajalooline täpsus ega „suur kunst“, vaid paar tundi muhe-dat vaatamist pahupidi pööratud Eesti kauge-ma ajaloo teemal. Või nagu üks filmi autoritest on öelnud: „Pilt, heli, muusika, olematu näitleja-töö ja enda väljamõeldud tegelased ekraanil vilkumas on üks vahva tunne.“

„Viimne reliikvia“ (1969, rež. Grigori Kromanov)

Kõigi aegade edukaim eesti film, mida Nõu-kogude Liidus käis vaatamas 45 miljonit kino-huvilist. Samas on tegu ka ühe kalleima eesti filmiga, mille tootmine läks maksma 1 086 498 nõukogude rubla. Tegumise eesti filmi jaoks üp-ris haruldase žanri, vesterniga, kust leiame kõik sellele filmiliigile omased komponendid: kiire tempo, võitlusstseenid, hobused, kaunid neiud, vihkamine, kättemaks ja armastus.

2012. aastal Tartus toimunud eesti filmi „sajandi-peol“, kus hääletati läbi aegade väljapaistva-mad Eesti kino saavutused, pälvis „Viimne reliikvia“ auhinna kahes kategoorias: „sajandi filmikild“ („Meie reliikvia on vabadus“) ning „sajandi filmilaul“ (auhinna alla kvalifitseerusid filmi kõik laulud).

Praegu kujutleme vaevalt seda filmi ette ilma heliloojate Uno ja Tõnu Naissoo loodud hoogsate ja meeldesööbivate lauludeta, milles suur osa on ka luuletaja Paul-Eerik Rummo mõtte-tihedatel laulutekstidel ning Peeter Tooma sugestiivsel esitusel. Vähem on teada fakt, et helilooja vahetuse tõttu valmis filmi muusika rekordiliselt kiires tempos: selle filmi muusika on loodud vaid seitsme päevaga ning lindista-tud ühe ööga.

„Mehed ei nuta“ (1968, rež. Sulev Nõmmik)

Eesti komöödiafilmide kõhnvõitu kollektsooni üks eredamaid pärle. Kui tavaliselt koguneb iga filmi kohta paar-kolm tsitaati, mis rahva seas oma elu hakkavad elama, siis selle filmi dialoog on otsast lõpuni „kuldne klassika“. Eesti Telefil-mis valminud totterkoomiline saaga „poolsaare moodi saarele“ transporditud unetute meeste seiklustest on tänasel päeval hinnaline teatri-ajalooline dokument, sest teeb elavaks mitmed eesti teatri legendid: Ants Lauteri, Endel Pärna, Ervin Abeli, Lia Laatsi, Kalju Karaski.

Vähetuntud nõukogude autorilt võetud jutustu-se motiividel kirjutas filmi stsenaariumi kirjanik Enn Vetemaa. Esimesel ideekavandil kandis lina-teos üüratupikka pealkirja „Somnolentsia ehk unetute meeste uniseks muutmine saladuslikul saarel, või vastupidi“. Filmi teine pealkirjavariant on juba lühem: „Tere tulemast, haigutus!“.

Filmile lõi meeldejäeva muusika Ülo Vinter. Kuna üks unetust ravima saanud patsient patsient on ooperitenor, osatäitjaks Kalju Karask, kõlab filmis ka mitu ooperiaariat. Üks selle filmi lauludest, „Ei meelest läe mul iial“ valiti aastal 2006 Eesti populaarseimate merelaulude hulka.

„Keskea rõõmud“ (1986, rež. Lembit Ulfsak)

Pika ja keerulise sünnilooga film, mida alustas üks režissöör, kuid lõpule viis seni näitlejana tuntud Lembit Ulfsak, kellele see kujunes debüüdiks filmilavastajana. Kuna tegu oli veel

viimaseid aastaid Nõukogude Liidu filmitöös-tuse kureeritud linatöösena, tuli stsenaariumi korduvalt nõukogude filmiametnike näpunäi-dete järgi ringi teha. Imestama paneb, et selle filmi puhul tehti ka näitlejate proovivõtteid, sest peategelaste komplekt (Ulfsak ise, Maria Klenskaja, Ülle Kaljuste, Kaie Mihkelson, Tõnu Kark) tundub oma rollides sedavõrd ehe, et tegu võinuks olla just neile kirjutatud osadega.

Üllatuslikult valmiski üks Eesti väheseid heatuju-filme, kus pealinnast Võrumaale imearsti jutule rändavas mõnusalt karikeeritud sõpruskonnas tunneme eksimatult ära iseendid, oma tutta-vaid, sugulasi ja vastasmaja naabreid.

Films kõlav laul „Kevadkuul“ pärineb 1950ndate lõpul ja 1960ndate algul Eestis ülipopulaarse dueti Leida Sibula ja Hilda Koni repertuaarist, kes ise seda filmis ka esitavad. Filmi lavastaja Lembit Ulfsak on meenutanud: „Kuna mu ema omal ajal kultuurimajas laulis sama laulu, siis ei olnud kahtlustki, et filmis peavad seda esitama just Sibul ja Koni. Ning kuna mu koolivend oli Leida Sibula poeg Lembit Sibul, kellega me kooliajal hästi läbi saime, siis teadis ka Lembitu ema mind ning nii oli ta nõus filmis kaasa löö-ma. Stseenis, kus nad laulavad, tegi veel kaasa Jaak Joala ema, ja see oli hästi tore kamp. Nad võtsid asja väga tõsiselt ja olid kõikide lemmi-kud. See oli selline armas stseen.“

„**Kevadine kärbes**“ (1986, rež. Hardi Volmer ja Riho Unt)

Inimsuhete eetikaküsimusi käsitlev animafilm Anton Hansen Tammsaare miniatuuri „Kärbes, prussakas ja ämblik“ ainetel. Film pälvis sotsiaalse sisu ja vormialaste otsingute eest ka Eesti Kinoliidu auhinna. Lisaks kodumaistele filmifestivalidele jõudis „Kevadine kärbes“ värskest esilinastununa näiteks Jaapanisse Hiroshima rahvusvahelisele animatsioonifestivalile (1987). Hiljem on filmi näidatud ka festivalidel Tampere, Amiens'is ja Lissabonis.

Tallinfilmi kunstinõukogu hindas filmi suureks õnnestumiseks, kiites kaasahaaravat lugu ning sügavat allteksti, milles autorid Riho Unt ja Hardi Volmer on suutnud ühendada filosoofia ja iroonia. Tunnustati ka Lepo Sumera filmile kirjutatud muusikat, mille siirus on mõjus kontrast nukkude karikakeritusele.

Martin Sildos on aastast 2014 olnud Vanemuise teatri dirigent ning alates 2024. aastast ka Vanemuise teatri koormeister, ühtlasi Tallinna Ülikooli Sümfooniaorkestri peadirigent ja muusikajuht ning Corelli Barokkorkestri dirigent. Aastatel 2014–2024 oli Vanemuise teatri dirigent. Ta on dirigeerinud mitmeid sümfooniaorkestreid nagu Eesti Riiklik Sümfooniaorkester, Üle-Eestiline Noorte Sümfooniaorkester ja Kammerorkester, Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia Sümfooniaorkester jt. Sildos on töötanud mitmete kooridega nagu Eesti Rahvusmeeskoor, Revalia Kammermeeskoor ja Nargen Festivali koor. Aastatel 2015–2021 juhatas ta iga-aastaseid Vanemuise „Memory“ muusikalikontserte. 2015. aastal oli Sildos Neeme Järvi assistent ERSOs kavaga „Legendaarne – Eesti Heliloojate Liit 90“. Sildose repertuaaris on muuhulgas operid „Cyrano de Bergerac“, „Don Giovanni“, „Carmen“ ja „Madama Butterfly“ ning balletid „Pähklipureja“, „Tulilind/ Šahrazad“ ja „Luikede järv“. Suurematest muusikalidest on Sildos välja toonud „Operifantoomi“, „Hüljatud“ ning „Sweeney Toddi“ (Vanemuine), Eesti oma muusikalidest Rannapi rokkooperi „Nurjatu saar“ (Saaremaa ooperipäevad) ning Pajusaare „Lotte Unenäomaailmas“ (Vanemuine). Sildose debüüt laulupeodirigendina oli 2017. aastal XII noorte laulu- ja tantsupeol „Mina jään“, laulupeo heliloojana debüteeris 2023. aastal XIII noorte laulu- ja tantsupeol „Püha on maa“.

Nele-Liis Vaiksoo alustas muusikalilaulja karjääri 16-aastaselt, mil kehastas peaosalist Sarah'it Steinmani muusikalis „Vampiiride tants“. Sama rolli mängis aastatel 2008–2010 ka Saksamaal Oberhausenis Roman Polanski lavastuses. Tähtsaimad muusikaliroolid: Fantine (Schönbergi „Hüljatud“), Mary Poppins (Disney ja Cameron Mackintoshi „Mary Poppins“), Maria (Bernsteini „West Side Story“), Fiona (Tesori „Shrek“), Tuhkatriinu (Rodgersi ja Hammersteini „Tuhkatriinu“), Jemima/Rumpleteaser (Webberi „Cats“), Nicola (Lauperi „Kinky Boots“), Serena Katz (Margoshes'i „Fame“), Bet (Barti „Oliver!“). Schönbergi muusikali „Miss Saigon“ (Kim) on esitanud nii Eestis kui ka reisinud sama lavastusega Saksamaal ja Luxemburgis. Lisaks on andnud oma hääle Disney animafilmidele „Rapuntsel“ (nimiosa), „Pahupidi“ (Vastikus) ning „Lõvikuningas“ (Nala). Rahvusoperis Estonia võis teda näha Vinteri muusikali „Pipi Pikksukk“ nimiosas.

Kalle Sepp on eesti laulja. Ta on lõpetanud 2001. aastal Tallinna Nõmme Gümnaasiumi, 2007. aastal Tallinna Ülikooli töö- ja tehnoloogiaõpetuse õpetaja eriala (BA). Ta on töötanud nii ETV produtsendi assistendina kui ka lauljana kruiisilaevade erinevates programmides. 2009. aastast töötab Eesti tantsuagentuuri revüüteatris Starlight Cabaret. Lisaks laulnud aastatel 2001–2021 Tallinna Ülikooli Meeskooris (oli 2003–2013 koori president) ning on solist bändis The Purple Gang. Osalenud koorilauljana muusikalides „Romeo ja Julia“ (NUKU 2005), „Pipi Pikksukk“ (Muusikaliteater 2006), „Fantoom“ (Muusikaliteater 2007), „Nii on meil moes“ (Muusikaliteater 2008), „Shrek“ (NUKU 2013). Sepp on üles astunud järgmistes rollides: Juan Perón – „Evita“ (Vanemuine 2014); Ooperifantoom, Raoul Vicomte de Chagny ja Monsieur André – „Ooperifantoom“ (Vanemuine 2014); Anthony Hope – „Sweeney Todd“ (Vanemuine 2018); Koletis – „Kaunitar ja koletis“ (Vanemuine 2018); Noor Kalmer Tenno Saar – „Vana klaver ehk suusabaasis on tantsupidu“ (Thors Production 2020); Curtis – „Nunnad hoos“ (Vanemuine 2020); erinevad rollid – „Ada. Rääkimata lugu“ (Thors Production 2022); Cliff – „Kabaree“ (Rahvusoper Estonia 2024).

Rasmus Kull on alates 2008. aastast Vanemuise solist. Ta lõpetas 2011. aastal lauluõpingud Heino Elleri Muusikakoolis, 2014 Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia klassikalise laulu eriala ning omandas 2022. aastal samas koolis magistriraadi. 2006 lõpetas ta Tartu ülikooli inglise keele ja kirjanduse eriala ja aastal 2008 Glasgow' ülikooli magistriraadiga foneetika ja sotsiolingvistika erialal. Kull on osalenud solisti ja kooriartistina Vanemuise muusikalavastustes. Rolle: Pang – Puccini „Turandot“, Sextus – Händeli „Julius Caesar“, Ragueneau – Tambergi „Cyrano de Bergerac“, Ants – Varrese „Põrgupõhja uus Vanapagan“, Don Ottavio – Mozarti Don Giovanni“, Intendant – Donizetti „Linda di Chamounix“, Eddie – Menkeni „Nunnad hoos“, Sweeney Todd – Sondheimi „Sweeney Todd“ jt. 2019. aastal sai Rasmus Kull Eesti Teatriliidu muusikapreemia Sweeney Toddi rolli eest Sondheimi muusikalis „Sweeney Todd“ ning Josefi rolli eest Straussi operetis „Viini veri“.

Simo Breede on alates 2013. aastast Vanemuise teatri solist. Ta lõpetas lauluõpingud Heino Elleri Muusikakoolis. 2009. aastal tegi ta soolodebüüdi Savonlinna ooperifestivalil Keiserliku komissari väikerolliga Puccini ooperis „Madama Butterfly“. 2009–2010 õppis Breede vahetusüliõpilasena Rooma Santa Cecilia Konservatooriumis. 2011. aastal lõpetas magistrantuuri Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias Jaakko Ryhaneni käe all. Rolle Vanemuises: Ping – Puccini „Turandot“, Achilles – Händeli „Julius Caesar“, Cyrano de Bergerac – Tambergi „Cyrano de Bergerac“, Enn – Kaumanni „Kaubamaja“, Melot – Wagneri „Tristan ja Isolde“, Masetto – Mozarti „Don Giovanni“, Markii de Boisfleur – Donizetti „Linda di Chamounix“, Purjus poeet, Coridon ja Bottom – Purcell „Haldjakuninganna“, Salieri – Rimski-Korsakovi „Mozart ja Salieri“, Johann – Massenet „Werther“ jt. Aastal 2009 pälvis Breede Naan Põllu nimelise noorte lauljate stipendiumi. 2012. aastal sai ta Rahvusvahelise Richard Wagneri Ühingu stipendiaadiks.

Kristjan Häggblom alustas muusikaõpinguid Tarvaste Muusika- ja Kunstikoolis klaveri erialal. Õppinud aastatel 2017–2019 Heino Elleri Muusikakoolis klassikalise laulu, alates 2021. aastast õpib samas rütmimuusika laulu erialal. 2022. aastal liitus Häggblom Vanemuise ooperikooriga. Samal aastal debüteeris solistina Üliõpilase rollis Kaumanni ooperis „Kaubamaja“ (2022). Teisi rolle Vanemuises: Tädimees; koer Muri – Sundja ja Aintsi „Sipsik“ (2023), Yakuside – Puccini „Madama Butterfly“ (2019/2023), Poeet; vahisõdur – Tambergi „Cyrano de Bergerac“ (2023), Joly – Schönbergi „Hüljatud“ (2017/2023), Curio – Händeli „Julius Caesar“ (2023), Mandariin – Puccini „Turandot“ (2024). Ta on end täiendanud Atlan Karbi juhendamisel, samuti osalenud Aile Asszonyi ja Eva Märtsoni meistrklassides. 2022. aasta Vello Jürna vokalistide konkursil pälvis Häggblom kolm eripremiat.

Vanemuise sümfooniaorkester

Muusikajuht ja peadirigent Risto Joost

Orkestri kontsertmeister Federico Mechelli Uhl

I viiul Liam Keneally**, Andri Annus**, Susann-Elisabeth Kisla**, Laura Miilius-Koddanipork, Marta Mutso, Evelin Tammiku, Eva Aarnis, Anne Vellomäe

II viiul Anna Samsonova*, Myroslava Bukata, Laura Kuusma, Žanna Toptši, Hille Niilisk-Rees, Triinu Raudver

Viola Kadri Rehema*, Daria Motovilova**, Maria Ridbeck, Tiina Enniko, Hanno-Mait Maadra, Ruta Kulikovska

Tšello Camillo Cabassi**, Heli Ilumets, Olga Raudonen, Marina Peleševa, Sofija Ogarkova

Kontrabass Linda Viller*, Aivar Eimra**, Jaanus Roosileht, Rena Selliov

Flööd Kerstin Laanemets*, Marion Strandberg**, Kristjan Lume

Oboe Anna Šulitsenko*, Anastasiia Cherniak**

Klarnet Margus Vahemets*, Man-Chi Chan, Heimo Hodanjonok

Fagott Kulvo Tamra*, Stefan Heinrich Kerstan

Metsasarv Jaewook Sung*, Christian Fisalli, Kristiina Luik, Richard Tamra

Trompet Priit Rusaalepp*, Marti Suvi**, Viljar Lang, Karl Vakker

Tromboon Kait Tiitso*, Hendrik Jaak Sepp**, Rain Kotov, Aivo Koddanipork

Löökriistad Andrea Radi**, Ilmar Varjun, Jorge Lopez Renes

Orkestri lavameistrid Sander Lääts, Raul Potter

* orkestri pillirühma kontsertmeister

** orkestri pillirühma abikontsertmeister

Kava koostasid Sven Karja ja Kerttu Piliste

Kava kujundas Katrin Leement

Emakeelne kultuur on hindamatu väärtus.

30. detsembril 2006 asutasime Vanemuise Fondi,
et hoida ja toetada Eesti teatrikunsti.
Lubame hea seista fondi käekäigu eest

Olga Aasav, Kalev Kase, Mart Avarmaa, Tartu linn

Vanemuise Fond on loodud teatri töötajate erialase arengu ja koolituse toetuseks. Fondi on võimalik teha annetusi:

SA Tartu Kultuurkapital / Swedbank IBAN: EE092200221011379347, SWIFT: HABAE2X /

SEB Pank IBAN: EE251010102052050006, SWIFT: EEUHEE2X

Märksõna: VANEMUISE FOND

Suur aitäh teile Vanemuise fondi poolt:

Olga Aasav, Andrus Ansip, Mart Avarmaa, Alar Kroodo,
Kalev Kase, Mati Kermas, Eero Timmermann,
Tartu linn, Vanemuise advendikontserdil annetajad

Teatri peatoetaja

Aasta toetaja

Suvekontserdi peatoetaja

Autopartner

Hotellipartner

Hotellipartner

Grimmipartner

TARTU

KULTUURIMINISTEERIUM

Kanname elamusi

Kõige mõnusam aeg ootab

 TALLINK

ELAMUSTEKS LOODUD

TOYOTA COROLLA CROSS

Teatrielamuste toetaja
amservauto.ee

AMSERV
TOYOTA ON MEIE HING

Pakume üheskoos enam

LYDIA
HOTEL

www.lydia.ee
Ülikooli 14, Tartu

DORPAT

www.dorpat.ee
Soola 6, Tartu

vanemuine.ee